

A Tízparancsolat gondviselési háttere.

Az ember csak azokról a dolgokról vesz tudomást, amelyeket az érzékszervein keresztül tapasztal. Azokról a dolgokról azonban, amelyek ezek mögött vannak, amelyeket az érzékszervein keresztül nem észlelhet, nem tud semmiféle tapasztalást nyerni. Csak a lelkével és szellemével tud az eszmék világába behatolni; azonban ha lelkileg fejletlen, ha szellemileg tompult, akkor az eszmék világa elzárva marad előtte. Szükséges tehát, hogy a fizikai testen keresztül szerezzon az olyan dolgokról tudomást, amelyek őt lépésről-lépésre vezetik azok felé az igazságok felé, amelyek életének irányt szabnak és lelki fejlődését, szellemi ébredését előmozdítják.

Nem mindenki él szellemileg is, aki a földön élni látszik! Él az őt körülvevő fluid, az a természeti erő, amely őt hordozza; ez tanítja, oktatja és vezeti be abba a világba, ahonnan kiindult. Mert hiszen minden a láthatatlanból indul ki és a láthatatlanba tér ismét vissza.

Ez a láthatatlan világ uralja a látható világot. A látható világ csak jelenség, csak látszat, azoknak a dolgoknak a látszata, amelyek az eszmei világban el vannak készítve, meg vannak teremtvé, tervszerűen ki vannak dolgozva. Hogy az emberi lélek a maga egyéniségét ezek szerint a felőle elvégzett tervek és törvények szerint alakítsa mind jobbra és tökéletesebbé, hogy ne kelljen végül ezeknek a nehéz, vastag és nehezen mozgatható fluidoknak hordozniuk az ember értékesebb részét, lelkét, szellemét; hanem ellenkezőleg: később az ember felébredt értékes része, a szellemi énje vegye át a vezetést és irányítást ezeknek a nehezen mozgatható természeti erőknek a tömegei felett.

Az Isten azért adta a tízparancsolatot, vagyis azért ismer-tette meg ezeket az igazságokat, ezeket a törvényeket, hogy az ember ezekben lelkileg belenőjön, ezek szerint átalakuljon, kiformalódjék és ebben a munkájában fokról-fokra emel-

kedve széttekinthessen a láthatatlan világban, amely egészen addig vezette és hordozta őt.

Kedves testvéreim! Nagy dolog volt ez az emberiség fejlődésében, amikor Isten kinyilatkoztatta az ő törvényét az emberek előtt; nagy fordulat, nagy változás ez a fejlődésnek önmagát folytonosan megújító világában! Mert ameddig az Isten ezt ki nem nyilatkoztatta, addig az emberiség csoportjait a természet, az önmaguk hibás természete hordozta.

A természet pedig nem más, mint az emberi lélek tükörképe, a leghívebb tükörképe. Belenézel az életbe és irtózol az élet borzalmas történéseitől, szenvedéseitől, fájdalmaitól? Hiszen önmagadat látod benne hibázó, bűnöző emberlélek! Azok az események, azok a történések nem az öntudatlan természet világában érlelődnek meg, hanem a ti lelketekben anélkül, hogy ti arról tudomást vennétek. **Mert hiszen ti nem látjátok önmagátokat, nem látjátok a ti gondolat- és érzésvilágotokat, hacsak a természet az eseményekben vissza nem tükrözteti azt felétek.**

Tehát, amint meg van írva, a pogányok az ő természettörvényük szerint éltek, ez vezette őket a fejlődés útján. Azonban amikor az Isten kinyilatkoztatta a természettörvényt, ez a természettörvény a jobb, a magasabb, az igazabb formájában adta tudtára az embernek, hogy mit kell tennie.

Akik ezt elfogadták, azok ennek elfogadásával közeledtek az Isten felé. Mert most már nem a meglévő gonoszt, nem a meglévő tévelygést láttatta meg velük az isteni kegyelem, hanem azt a jót, ami igaz és való, amely nem vezeti őket földre, amely irányt szab fejlődésüknek. Sőt ha híven követik ezt az irányt és engedelmeskednek ezeknek a törvényeknek, amelyeket az Isten előttük kinyilatkoztatott, akkor annyira feljebb emelkednek, hogy az isteni titkoknak még magasabb rendű ígéretei nyílnak meg előttük. És ezek az ígérek mindazt beváltják, amit az ember a maga lelkének vágyvilágában megálmodik.

Mert mi az, ami az életben az embert körülveszi? Munka, szenvedés, megpróbáltatás, csalódás, fájdalom; egy kevés öröm és még kevesebb megelégedés. **Isten azonban ezekkel az előírt törvényekkel békességre, megelégedésre vezeti azokat a lelkeket, akiket a sokaságból Magának elválasztott, hogy rájuk bízva az ő igazságát, az ő törvényét.**

Szükséges, hogy az ember megismerje, hogy ki az a Hatalom, aki mindent teremtett, aki mindeneket elrendez; ki Az, akitől minden függ, ki Az, akihez gondolatban és érzésben hozzá kell kapcsolódnia, akitől az áldást várhatja, akinél menedéket talál; ki Az, aki meghallgatja őt, aki vigyáz reá, aki nem hagyja őt magára szomorú sorsában és állapotában? Ki az a Hatalmas, Nagy, aki mindenek felett rendelkezik?!

Ő kijelenti Magát az embernek: „Én vagyok az Úr! Én vagyok a te Istened! Ne keress tehát magadnak se odafent, se odalent, se körülötted semmiféle hatalmasságot, semmi nagyot, semmi erősét, mert *Én vagyok az Úr!*

Ne csinálj magadnak faragott képet; ne képzeld Azt el semmiféle földi forma szerint; ne keresd Azt a kézzel-foghatóban, a szemmel láthatóban, hanem a láthatatlanban, aki elrejtőzik a kutató emberi szem előtt.

Isten tehát bizonyosságot tett Magáról. Azután pedig megmondja az embernek, hogy mit akar, hogy az ember azt cselekedje, és mitől óvja őt, hogy azt ne cselekedje; miért kell az egyiket és miért nem szabad a másikat cselekednie? Azért mert az egyikre, amire az Úr azt mondja, hogy cselekedje, szüksége van az ember lelkének; amire pedig azt mondja, hogy ne cselekedje, az az ember bukott lelki természetében, vágyában él, de az őt boldogtalanságra, szomorúságra és szenvedésre kárhoztatja.

(Részelt a Névtelen szellem: „Evangéliumi spiritizmus-II.” művéből)